

Prædiken til 1. søndag efter Trinitatis 2021

Vi fejrer Ebbes dåb i dag. Hver gang vi fejrer dåb. Er det stort. Særligt. Højtideligt. For det er livet vi fejrer. Det liv Ebbe har fået. Det liv I har fået i ham. Et barn er ikke noget vi tager. Vi får et barn. I har fået jeres Ebbe. Af Gud. Det er Gud, der giver os livet. Det gjorde han dengang vi kom til verden. Det gør han hver morgen vi får lov til at vågne op til en ny dag. Da Ebbe blev født tog I imod ham med åbne arme. I bød ham velkommen til verden med den største glæde. Den største kærlighed. For ham er I som forældre parat til at gøre alt. Give ham alt det bedste I kan komme i tanker om. I dag har Gud taget imod Ebbe. Han er nu også Guds barn. Som vi er det. Du og jeg. Som vores far i himlen elsker Gud os med den største kærlighed, der findes. Og som en far ønsker det allerbedste for sit barn sådan ønsker Gud det allerbedste for os. Gud vil os kun godt. Og så vil han som en far vil det lære sine børn at leve. Vi talte om forleden dag til dåbssamtalen hvilke tanker I to Mads og Jannika har gjort jer om, hvordan I vil opdrage Ebbe. Hvad der er vigtigt at lære ham om at være menneske i verden. Sådan har Gud det også i forhold til os sine børn. Hvordan kan vi så vide, hvad det er Gud vil lære os om at leve? Det kan vi læse om i vore Bibel. De 10 bud. Feks. Du må ikke lyve. Du må ikke være misundelig. Du må ikke stjæle. Du må ikke slå ihjel. Og især så kan vi lære det af Jesus. Guds søn. Ham sendte Gud til vores verden for at han kunne fortælle os og vise os med det liv som han selv levede, hvordan vi skal leve. Med hinanden. Hvordan vi skal behandle andre mennesker. Jesus blev engang spurgt: Af alle de bud af alle de leveregler som Gud har givet os hvad er så det vigtigste? Jesus svarede: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. Det er det største og det første bud men der er et andet, der står lige med det: Du skal elske din næste som dig selv." Hvis man nu spurgte: Hvad er det vigtigste ved kristendommen? Så er jeg temmelig sikker på, at mange ville svare: Næstekærligheden. At vi skal elske vores næste. Vores medmenneske. Buddet om næstekærlighed er ikke et bud som Jesus har fundet på. Vi finder det iblandt Guds bud i Det gamle Testamente. Man kan måske sige, at det er Guds grundlov. Og Jesus lærer os, at det er det

vigtigste ved at være menneske. At elske. Sin Gud. Og at elske sit medmenneske. Faktisk hænger de to bud sammen på den måde, at vi bedst viser vores kærlighed til Gud ved at elske hinanden. I dag møder vi to vidt forskellige mennesker. Den rige mand, der gik i det dyreste tøj og levede sit liv i luksus. Og så den fattige Lazarus, fuld af væskende sår, der kun tænkte på, at kunne spise sig mæt i resterne fra den rige mands bord. Lazarus ligger lige uden for porten til den rige mands hus. Men selvom den rige mand går forbi ham hver eneste dag og ikke kan undgå at få øje på ham så ser han ham ikke som et menneske han skal tage sig af. Den rige mand ser ikke Lazarus som sit medmenneske. Er det mon fordi den rige mand er så optaget af alt sit eget? Har han mere end nok i sig selv? Har han i sit stille sind gået og glædet sig: Hvor er det dog godt, at jeg ikke er som ham. Han ligger som han har redt. Han er selv skyld i, at han er gået i hundene. Mit ansvar er han ikke. Det mener han måske. Men her tager han fejl. Den rige mand har sikkert gået til gudstjeneste, hvor der er blevet læst op af Bibelen. Han har hørt budene: du skal elske Gud og du skal elske din næste. Han har lyttet til ordene fra profeten Esajas som vi også hørte i dag: "Det er Guds vilje, at I deler jeres mad med de sultne, giver husly til de hjemløse, giver tøj til de nøgne." Han har måske nok hørt ordene men har han taget dem til sig? Lever han efter dem? Nej. Og det får alvorlige konsekvenser for ham. Han dør. Han bliver begravet. Og så finder han sig selv i dødsriget, hvor han pines. Hvorfor er han endt der? Fordi han ikke har levet sit liv med kærligheden som fortegn. Det kan godt være at han har elsket sig selv. Men her stopper hans kærlighed så også. Den rige mand kom aldrig til at forstå, at den kærlighed som Gud giver ethvert menneske og som han også har givet ham, den har han fået for at række videre til det menneske, der har brug for at blive elsket og møde omsorg. Den rige mand blev en stopklods for Guds kærlighed. Han gik forbi det menneske, der rakte sin hånd ud efter ham. Det bliver han straffet for. Hvad nu med Lazarus? Læg mærke til at den fattige har et navn. Er det for at fortælle os, at det menneske som vi ser på som værdiløst og uden betydning det menneske har et navn – er set og kendt af Gud. Lazarus betyder Gud hjælper. Og Gud hjælper Lazarus til et efterliv i hans evighed, hvor han trøstes og møder den omsorg ingen gav ham imens han levede. Vi får at vide, at der i dødsriget er en kløft imellem de to den rige mand og LAzarus. Der er en afgrund som gør, at de ikke kan nå hinanden.

En afgrund ligesom den der var imellem dem da de levede. En afgrund, der hver dag blev gravet dybere af den rige mands ligegyldighed, hans kærlighedsløse kynisme, hans hård hjertethed. Hvad skal vi lære af fortællingen her? Det er vel egentlig så ligetil. Vi skal lytte til, hvad Gud fortæller os om hvordan vi skal leve. Vi skal ikke se den anden vej men se det menneske, udenfor vores dør, der har brug for vores hjælp. Vi skal tage os af det menneske, der har det svært. Kan vi da frelse hele verden? Nej, det må vi lade Vorherre om. Men det, at vi ikke kan hjælpe alle må aldrig blive en sovepude en undskyldning for ikke at hjælpe nogen. Er der ikke altid nogen vi kan gøre noget for? Vi må aldrig glemme at vi har den samme far i himlen og at vi derfor er hinandens brødre og søstre. Og fordi vi er det har vi også altid et ansvar for hinanden. Et ansvar som vi ikke må løbe fra. Amen. Ære være faderen og sønnen og Hå som det avr i begyndelsen så også nu og altid og i al evighed Amen.